

Zaměřeno na Království

Roč. 27 č. 4

Anthony Buzzard, editor

Leden, 2025

Vydržte: Bud'te houževnatí s biblickými pravdami!

Ken LaPrade, Texas

z konference 2024 Mission of Kingdom of God
(kogmissions.com)

Přijímání skutečné biblické pravdy v našem moderním světě rozhodně není úkolem pro nezodpovědné zbabělce! Jistě žijeme v době, kdy jsou nejasné myšlenky neústupně prosazovány jako platné mezi těmi, kdo jdou s proudem mlhavých teologií a filozofií 21. století. Například oklamaní věřící lidé mohou docela snadno naskočit na oblíbenou vlnu lehkovážného myšlení, které má všechno hotové, vytržením několika biblických veršů z kontextu a propagací modelu "pozitivního myšlení". Pečlivé a láskyplné vyvrácení může být pro takoveto mylně informované lidi často obrovskou záchranou.

V prvním odstavci jsem zmínil pojem „vytržení několika biblických veršů z kontextu“. Možná bych mohl toto rozšířené dilema objasnit tím, že stručně vyložím, co znamená studovat Písmo v kontextu. Existuje historický kontext Písma zahrnující dějiště událostí starých více než dva tisíce let. V dnešní době si můžeme v biblických slovnících a encyklopediích nebo v klasických knihách, jako jsou *New Testament History* od F. F. Bruce, vyhledat, kdo byli v Palestině saduceové, farizeové, Herodovci a Římané. Jak se starověcí Židé během několika staletí dostali z područí Seleukovců (Řeků) do stavu relativní nezávislosti a nakonec do poroby? Kromě toho kulturní kontext ukazuje, jak lidé žili a mysleli. Dobré studie o biblických mravech a zvycích mohou být velmi užitečné. Také literární kontext porovnává biblické spisy s jinou literaturou starověkého světa a všimá si také typů obrazného jazyka, které se tak často vyskytují v Písmu.

V tomto smyslu je hlavním faktorem: skutečným kontextem Písma nejsou církevní dějiny od 2. století n. l., ale spíše specifický kontext autorů z 1. století. Církevní dějiny nám jistě mohou poskytnout zajímavý vývoj, který podněcuje moderní, západní, náboženské debaty, ale bylo by krajně anachronické včítat tyto dějiny zpětně do mentality pisatelů Nového zákona z

prvního století (nebo do starozákonních pisatelů, kteří jim předcházeli). Je smutné, že člověk může být velmi dobrým čtenářem 21. století – a přitom nechápe detailní kontext Písma!

Když tyto souvislosti pečlivě zohledníme, můžeme si udělat přehled o důležitosti vytrvalosti v průběhu životních událostí a rozhodnutí v souladu s důsledným důrazem Písma. Když Ježíš na počátku začal zvěstovat o reakci na změnu zaměření a životního směřování (neboli pokání), aby uvěřili evangelium o Božím království (Mk 1:14-15), začal hovořit o naléhavé potřebě vytrvat v poselství s aktivním a vypjatým úsilím. V Ježíšově slovníku neznamena "víra" nebo "přesvědčení" (řecky *pistis*) pouze náhodný, mentální souhlas s určitými myšlenkami nebo fakty. Skutečná biblická víra znamená věrnost, loajálnost a oddanost spojenou s poslušným smýšlením, slovy a činy (Řím 1:5; 16:26). Takový je autentický kontext!

Ježíšovo základní podobenství, které je nutné k pochopení všech jeho podobenství (tj. podobenství o rozsevači: Mk 4:13), o odpovědi na evangelium o Království (Mt 13:19) ukazuje, že jediným úspěšným typem posluchače evangelia o Království (kategorie č. 4) je ten, kdo naslouchá "dobrým a upřímným srdcem", svědomitě a vytrvale chápe životně důležité poselství a neustále přináší ovoce. Takoví posluchači v dobré víře:

- (1) nedovolí, aby jim poselství bylo ukradeno z mysli (satanem) dříve, než mu skutečně uvěří, nebo
- (2) nepřijímají rychle a s radostí, ale velmi dočasně (kvůli pronásledování), nebo
- (3) nedovolí, aby nátlak a potěšení zadusily evangelium, takže by nepřineslo žádné ovoce (Lk 8:11-15).

Tento bohatý kontext trvalého závazku se odráží také v mnoha Ježíšových srdečných povzbuzeních a přísných varováních: S Ježíšem putoval velký zástup. Obrátil se k nim a řekl: "Ti, kdo přicházejí ke mně a 'nemají v nenávisti,' [hyperbolicky míněno v menší oddanosti vůči] vlastního otce a matku, manželku a děti, bratry a sestry, a dokonce ani vlastní život, nemo-

hou být mými učedníky! Kdo vytrvale 'nenese svůj vlastní kříž' [symbol pro plnění nesobecké odpovědnosti], nemůže být mým učedníkem!" (Lukáš 14:25-27).

Ježíš na tuto přísnou výzvu navazuje výzvou, aby posluchači pečlivě "počítali náklady" (v. 28-32), jako když se člověk chystá stavět věž (což může být drahé!) nebo jako když se král s 10 000 muži chystá čelit nebezpečnému nepříteli, dvacetitisícové armádě! Ježíš říká: "Stejně tak nikdo z vás nemůže být mým učedníkem, pokud se nevzdá všeho!" (v. 33).

Zcela podobným způsobem Ježíš v předvídavém budoucím scénáři kárá ty, kteří budou upřímně a s velkou důvěrou říkat "Pane, Pane", protože budou mít prokazatelné duchovní dary (tj. prorokovat v jeho jménu, vyhánět démony atd.). Ježíš takové lidi dokonce přísně odmítá od vstupu do Království – kvůli neposlušnosti jeho slovům (Mt 7:21-27).

Ve světle tohoto náročného kontextu, který je patrný v mnoha živých souvislostech ve čtyřech evangeliích, by bylo absurdní snažit se Ježíše proměnit v moderní ikonu snadné popkulturní spirituality! Ježíš nikdy ani nenaznačil: "Nyní si můžete odpočinout a 'usnout na vavřínech'. Díky chvíli upřímné víry ve mne (Ježíše) jste se natrvalo ocitli na 'Easy Street'". Vždyť být nastaven na režim "tempomatu" nebo být již "spaseni milostí" jistě znamená naprostou bezstarostnost – zatímco člověk může samolibě přehlížet své vlastní činy (označované jako "skutky").

I při povrchním pohledu je zcela zřejmé, že tento troufalý příklad (ve výše uvedeném odstavci), který je příznačný pro kontext mnoha současných náboženských mentalit, je v příkrém rozporu s kontextem Ježíšových naléhavých příkazů, jako je Matouš 7:13-20 o tom, jak se pečlivě vyhýbat klamu falešných proroků a špatnému ovoci pocházejícímu ze špatných stromů. Lukáš 13:24 říká: "Usilovně se snažte projít úzkými dveřmi" (abyste nakonec vstoupili do Božího království, což je širší kontext Lukáše 13:24-30). Bohužel některé rané protestantské normy mohou být svázány s dnes uváděnými matoucími formulacemi o "milosti", "víře" a "skutcích" (více viz str. 4). Nicméně, jak již bylo zmíněno, debaty o slovní zásobě v pozdějších církevních dějinách vůbec neodrážejí kontext používání slov v novozákonních spisech v 1. století n. l.!

Povzbuzení k vytrvalosti

Přísný tón celkového evangelijního volání (které jsme dosud viděli) k přísným normám věrné poslušnosti a trvalé oddanosti Ježíšovým slovům nás rozhodně nemá odradit nebo znechutit (jako bychom měli co do činění s požadavky, které jsou nemožné). Koneckonců sám Ježíš své oddané následovníky utěšoval slovy: "Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi, neboť já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho, naložte si je a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem. Najdete pro sebe odpočinek a občerstvení. Vpravdě, mé jho je snadné nosit a mé břemeno je lehké" (Mt 11:28-30).

V Žalmu 103 se milosrdná pozhledání bohatě rozlévají na ty, kdo si váží Jahva (v. 18), kdo zachovávají Jeho smlouvu a pamatují na plnění Jeho příkázání: "Jako se otec slitovává nad svými dětmi, tak se Jahve [PÁN] slitovává nad těmi, kdo se ho bojí. On totiž zná náš rámec, pamatuje, že jsme prach" (v. 13-14). Náš úžasný Stvořitel důvěrně zná naše lidské slabosti; přesto se hluboce angažuje při záchraně našich životů! Žalmy jsou prostoupeny dalšími podrobnostmi o Boží milující laskavosti

Kromě výše zmíněných smělých a soucitných povzbuzení můžeme v proudu Písma vidět, že Bůh si velmi přeje, aby všichni lidé byli spaseni a dospěli k plnému poznání pravdy (1 Tim 2:4). Bůh také není pomalý v uskutečňování svých konečných slibů týkajících se Království, ale je kvůli nám nesmírně trpělivý, přičemž si hluboce přeje, aby každý činil pokání (nebo se k němu obrátil se změněným smýšlením) (2 Pt 3:9). Boží soudy budou skutečně spravedlivé i vůči těm, kteří nikdy nebyli skutečně vystaveni poznání pravého poselství evangelia (podle Řím 2:12-16).

Vedle těchto dynamických pobídek, abychom "vydrželi" a nevzdávali se, jsou zde velmi praktické přísliby odpuštění popsané v 1 Jn 1:5-2,2. Dokonce i když se pravý věřící dostane na vedlejší kolej do té míry, že "chodí ve tmě", může uposlechnout výzvy k probuzení a být zcela navrácen na "světlo" tím, že Bohu upřímně vyzná své chyby (namísto toho, aby je nadále popíral). Takto má člověk jistotu, že mu budou odpuštěny všechny hříchy a že bude zcela očištěn od všech špatných skutků. Náhradní, vykupitelské zásluhy Ježíšovy láskyplné, dobrovolné smrti jsou dostatečně pronikavé, aby se vypořádaly se všemi hříchy

lidstva na celém světě! Jak rozsáhlá je celková vykupitelská láska Boha Otce, který Ježíše poslal?

Také můžeme mít neustále na paměti důrazné pokyny, které se zdály být "tvrdou láskou" - kterou nám po určité době dávali naši často chybní pozemští rodiče. Proč se tedy nesmířit s moudře nabídnutou kázní od našeho dokonalého nebeského Otce? Vždy mu jde o naše dobro, abychom mohli růst a podílet se na jeho svatosti (viz Heb 12:4-11). Rozhodně se neodvažujeme rozměňovat náročné Boží požadavky, které Ježíš tak přesně vyhlásil, tím, že jeho láskyplné příkazy vyměníme za pozitivně znějící zbožné fráze nezodpovědného, lidmi vytvořeného náboženství!

Pokračující vytrvalost

Poté, co jsme se krátce seznámili s důrazem, který je ve čtyřech evangeliích kladen na soustředěnou a oddanou vytrvalost na cestě k Ježíšovu průkopnickému evangeliu o Božím království (Heb 2:1-3), můžeme se podívat, kolik dalších míst v novozákonních spisech potvrzuje to, co jsme dosud viděli o tématu neustálé vytrvalosti. Požadavek vytrvat v tom, co je správné, je stálou podmínkou spojenou se slibů pravé, biblické naděje.

Občas nám krátký úryvek (Kol 1:21-23) připomene biblické téma potřeby vytrvat ve věrnosti. Někdy delší úryvek (2 Pt 1:1-12) toto téma aktivní vytrvalosti opakuje. Dokonce i celé knihy, jako je kniha Hebreům, mohou toto téma vytrvalosti vplétat jako nedílnou součást porozumění svému širokému poselství.

Například v Kolosanům 1:21 se píše, že jsme dříve byli nepřáteli Boha kvůli špatnému chování. "Nyní [v. 22-23] vás však smířil v těle svého [Mesiášova] těla skrze svou smrt, aby vás přivedl před svou tvář svatě, bezúhonně a neposkvrněně. To je ovšem podmíněno tím, že se budete pevně držet ve víře, že budete pevně zakotveni a upevněni a že se neodkloníte od naděje evangelia, které jste slyšeli. Toto evangelium bylo hlášáno [neboli zvěstováno] všemu stvoření pod nebem, jehož jsem se já, Pavel, stal služebníkem."

2. Petrův 1:1-12 poskytuje takřikajíc dynamický seznam žádoucích vlastností, jimiž můžeme doplnit svou věrnost píli (a zároveň napnout všechny síly své bytosti). A to v kontextu toho, jak nám Bůh uděluje vše potřebné pro život a zbožnost, jak jsme povoláni k Boží

vlastní slávě a dokonalosti a k jeho vzácným a nesmírně velkým slibům – abychom měli podíl na božské přirozenosti, když jsme unikli zkaženosti světa způsobené přehnanými žádostmi

Z hlediska seznamu ctnostných vlastností jsme tedy nabádáni, abychom se horlivě snažili přidat k naší víře mravní dokonalost (jako vlastní "ctnost" Boží); k mravní dokonalosti poznání, k poznání sebeovládání, k sebeovládání vytrvalost (nebo trpělivost); k vytrvalosti zbožnost; ke zbožnosti bratrskou náklonnost; k bratrské náklonnosti lásku.

Řekl bych, že budování takových životních vlastností odpovídá rozvíjení bohatého a věrného života modlitby podle biblických norem. Řekl bych také, že pokud je člověk u toho "kontrolního seznamu" poctivý, pomáhá mu korigovat přirozené, chybné tendence. Pokud například člověk postupně sklouzává k tomu, že se stává nelibostným, pochybovačným, nedbalým, podrážděným, arogantním, netečným, apatickým, netrpělivým, bezcitným, nepřátelským atd., může pak vnímat takové osobní "červené vlajky" a pilně se vrátit k tomuto seznamu zbožných vlastností!

"Budete-li totiž mít tyto vlastnosti v hojné míře a budete-li v nich růst, zajistí, že nebudete neúčinní a neplodní, pokud jde o plné a praktické poznání Ježíše, Mesiáše" (2 Pt 1:8). Ten, komu tyto vlastnosti chybí, je varován, že se stane dvojnásobně slepým a strašlivě zapomnětlivým! "Proto, moji drazí členové rodiny, buďte plni úsilí [neboli buďte pilní], abyste potvrdili, že vás Bůh povolal a vyvolil. Budete-li tyto věci [ze seznamu zbožných vlastností] praktikovat, nikdy nezakopnete a tímto způsobem se vám otevře vstup do Království přicházejícího věku Božího, Království našeho Pána a Spasitele, Ježíše, Mesiáše, vám bude bohatě zajištěn. Mám tedy v úmyslu vám tyto věci nadále připomínat, i když je znáte a jste pevně zakotveni v pravdě, kterou nyní máte" (2 Pt 1:10-12).

Úryvek z 1 Jn 2:28-3,3 nám též připomíná, že zatímco čekáme na jeho příchod, je nesmírně cenné zůstat aktivní (vytrvat) v konání toho, co je správné! "Nyní, dítě, zůstaňte ["setrvejte"] v něm, abychom, až se zjeví, měli odvahu a neuchýlili se před ním v hanbě při jeho královském příchodu. Jestliže víte, že je spravedlivý, víte také, že každý, kdo činí, co je správné, je jím zplozen" (1 Jn 2:28-29). Náš status znovuzrozených, kdy jsme skutečně "Božími dětmi", je spojen s

věrným praktikováním toho, co je správné! "Všichni, kdo mají tuto naději v něho [navrátivšího se Ježíše], se očišťují, jako je čistý on" (1 Jn 3:3).

Povzbuzení a varování v listu Hebreům

Závěrem lze říci, že v knize Hebreům se dynamicky střídá inspirující povzbuzení (2:17-18 a 4:12-16) s přísným varováním. Věřícím je například přísně doporučeno, aby si dávali pozor, aby neupadli do stejných typů riskantní nevíry a neposlušnosti, které přemohly Izraelity s Mojžíšem: Hebreům 3:12-4:11. Věřící jsou dále nabádáni, aby neodpadli (6:4-12) a nestali se neúčinnými, ani aby se neodvrátili od hodnoty Ježíšovy krvavé oběti kvůli návykům záměrného hřešení, a tak se neuchýlili (10:19-39) od života ve věrnosti!

V tomto kontextu knihy Hebreům, který je v mnoha ohledech paralelní s rovnováhou krásných slov útěchy a důrazných napomenutí ve čtyřech evangeliích, krátce zdůrazním několik krátkých úryvků, které skutečně ilustrují široké téma stále přítomné potřeby vytrvat a zůstat ve světle pozeňané naděje: Ježíš se vrátí, aby vzkřísil mrtvé a uvedl Boží království na zemi. Takové láskyplné povzbuzení je zcela v souladu s Ježíšovým základním podobenstvím o rozsévání a čtyřech půdách. Opět platí, že odměnění budou ti, kdo přijmou evangelium o Království s dobrým a upřímným srdcem a zároveň vytrvají ve věrnosti (nadále přinášejí ovoce).

"Ale Mesiáš je věrný jako syn nad Božím domem. A my jsme jeho dům, jestliže se pevně držíme odvahy a důvěry naděje až do konce" (Heb 3:6).

"Stali jsme se účastníky Mesiášova života, pokud jsme se až do konce pevně drželi své původní jistoty" (Heb 3:14).

"Povzbuzujeme každého z vás, abyste projevovali stejnou píli a snahu dovést svou naději, svůj cíl, do konce, abyste nezlenivěli a nezpomalili, ale napodobovali ty, kteří díky věrnosti a vytrvalosti zdědí sliby" (Heb 6:11-12).

"Protože jsme obklopeni tak velkým mrakem svědků [s odkazem na příklady víry uvedené v 11. kapitole], odložme každou přítěž a hřích, který se nám tak snadno staví do cesty. Musíme vytrvale běžet závod, který je před námi, a zaměřit svůj zrak na Ježíše. On je ten,

kdo naši víru inicioval a dovedl k naplnění. Pro radost, která ho čekala, snesl kříž, nedbaje [nebo berouc na lehkou váhu] na jeho potupu, a nyní zaujal místo po pravici Božího trůnu. Uvědomte si, co musel snášet, obrovský odpor ze strany hříšníků, abyste se neunavili a nevzdali to. Ve svých bojích proti hříchu jste ještě neodolávali tak, abyste prolili svou krev" (Heb 12:1-4).

Zatím jsme se jen poškrábali na povrchu toho, co to znamená pokračovat v láskyplném a plodném způsobu vytrvalosti, ale prošli jsme dostatečně množstvím klíčových kontextových ukazatelů, abychom viděli, že věrná vytrvalost je v Písmu nejen povzbuzována jako hlavní princip, ale že je vyžadována - pokud má být naše víra autentická! Stručně jsme také nastínili pravdu, že s tímto všudypřítomným tématem neustupování jsou spojeny báječné, milosrdné podněty, které ukazují na konečný cíl a naději.

Poznámka o laskavosti, víře a skutcích

V současné době bohužel panuje určitý zmatek ohledně biblického používání pojmů "milost", "víra" a "skutky".

Výraz "skutky Zákona" se v Bibli opakuje osmkrát a jasně označuje normu právních pravidel, která zahrnovala požadovanou obřízku, dodržování starozákonního kalendáře (například přísné dodržování soboty), levitské zákony o jídle a další podrobnosti, které se dříve uplatňovaly k odlišení Židů od Nežidů. List Galatánům, list Hebreům a mnoho novozákonních pasáží jasně říká, že tyto konkrétní "skutky" jsou nyní zrušeny (Ef 2:14-16) a již nejsou od nikoho vyžadovány.

Někdy je slovo "skutky" samo o sobě nejspíš zkratkou pro výraz "skutky Zákona", jako například v Římanům 4:2, 6; 9:11, 32 a 11:6. Možná, že když se v Ef 2:8 mluví o tom, že jsme "spaseni z milosti, a ne ze skutků", může to dost dobře být odkaz na nyní zrušené "skutky Zákona" (vzhledem k následnému kontextu "Zákona" v Ef 2:14-16). Další kontextovou možností však je, že výrok ve 2:8 odkazuje na skutečnost, že předchází "skutky", kdy byl člověk dříve "mrtvý v hříších" (2:1-5), nás nespasí. Mimochodem, Titovi 3:5 se také zmiňuje o tom, že nejsme spaseni předchozími "skutky". Ať už se Ef 2:8 vztahuje na "skutky Zákona" nebo na předchozí, neúčinné skutky (či činy),

kontext (v. 10) pak hovoří o tom, že nyní jsme "stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich chodili". Vyvozovat z toho, že takto připravené dobré skutky jsou pouze nepovinné (nebo se vlastně nevyžadují), skutečně odporuje tematickému proudu všech novozákonních Písem (jak je částečně vidět v tomto článku).

Spolu s tezemi této studie (zahrnujícími požadovanou vytrvalost až do konce) bychom si mohli přečíst a znovu číst následující pasáže, v nichž "skutky" zjevně odkazují na životně důležité, poslušné činy - nikoli na zastaralé starozákonní "skutky Zákona" nebo na vadné, předchozí činy (všimněme si krátké výjimky ve výše uvedené větě z Titovi 3:5):

- Matouš 24:42-25,46: všímá si Ježíšova panoramatického pohledu na posuzování věřících i nevěřících, a to jasně podle jejich činů,

- Jakub 2:14-26: Jakuba bychom nikdy neměli znevažovat jako "slaměný list" nebo podřadné zjevení!

- Titovi 2:7-3:8 a 3:14: všímá si, že o "dobré skutky" je třeba usilovat s nadšením!

Vzhledem k výše uvedeným doporučeným pasážím je zřejmé, že "dobré skutky" jako poslušné, věrné jednání, které odpovídá skutečné "víře", je třeba přijmout ze srdce! Nikdy, ale opravdu nikdy by neměly být bagatelizovány prostřednictvím klamně, člověkem vytvořené doktríny "víra vs. skutky"! Nesmíme lehkovážně zlehčovat zásadní význam poslušných skutků, jako by to byly pouhé, jednorázové "skutky", které nemají s naší spásou nic společného!

Příklad, který by měli pečlivě zvážit ti, kdo možná stále ještě setrvávají v paradigmatu "jednou spasen, navždy spasen" (v němž jsou všechny "skutky" nebo činy bezstarostně považovány za nepodstatné), je uveden v Lukášovi 12:35-48. Věrný domácí sluha v podobenství, který stále dělá to, co jeho pán vyžaduje (například věrně krmí ostatní), bude pochválen a odměněn. Na druhou stranu, pokud si tentýž služebník "řekne: 'Můj pán se dlouho nevrací' a začne bít ostatní služebníky, muže i ženy, hodovat a opíjet se", bude souzen jako nevěrný! Všimněte si, že je to tentýž služebník (který se samozřejmě stále rozhoduje svobodně), kdo může trvale pokračovat v dobrých, poctivých a užitečných skutcích a nakonec být pochválen! Nebo se (tentýž služebník) může nechat rozptýlit

špatným myšlením a začít sobecky špatně zacházet s druhými a dostat se do osobních výstřelků a skončit negativně hodnocený jako nevěřící!

Výjimečné správcovství

Barbara Buzzard

Žijeme v Babylonu, ale podnikáme pro Krále, a proto musí být naše správcovství Ježíše a plánů jeho Otce výjimečné. Proto musíme být neposkvrnění světem kolem nás a jeho morálkou, hodnotami a zvyky. Je náš svět hříštěm, nebo bojištěm? "Neposkvrněný" je krásné slovo; poznáváme ho v Danielovi 1:8, kde se Daniel rozhodl, že se neposkvrní královským jídlem. Častěji se používá s morální příchutí. Písmo nám často radí, abychom na to "dbali": "Dbejte na to, abyste se neposkvrnili" (Heb 12:15b; 12:25); "Dbejte na to, abyste nebyli oklamáni" (Mt 24:4). Dávejte si pozor; nenechte se nikým oklamat! Stejně jako je nám řečeno, abychom studovali, zda jsou tyto věci pravdivé (Sk 17:11), je nám také řečeno (přikázáno), abychom se nenechali oklamat. Nejenže je hříchem klamat, ale také nechat se oklamat (2 Tim 3:13). "Neposkvrnění" musíme být jako hodní Království a jako výjimeční správci.

Slovo "neposkvrněný" je v Novém zákoně zmíněno pouze čtyřikrát: Ježíš jako náš velekněz byl neposkvrněný (Heb 7:26). Manželství by mělo být neposkvrněné (Heb 13:4). Naše slíbené dědictví země je neposkvrněné (1 Pt 1:4). Náboženství musí být neposkvrněné (Jk 1:27).

Stejně jako se Ježíš musel kvalifikovat pro svou roli Krále, i my musíme být zkoušeni a shledáni hodnými. Význam našich rolí pod Ježíšem se nesmí snižovat ani zlehčovat. A právě proto musí být náš výkon a naše charaktery bezvadné. Proto musí být naše správcovství výjimečné. Proto musíme neustále analyzovat a hodnotit své výkony/činnosti/víry. Nejsme ve stejné pozici/situaci jako Adam a Eva; Ježíš přišel jako duch Pravdy a skrze tohoto ducha nás povede a usměrní. Máme prozíravost Písma, které nám připravuje cestu a vede nás k moudrým cestám a činům.

Štěpování

Ti z nás, kteří jsou pohané, jsou nesmírně pozhnaní, že byli naroubováni, že se mohli podílet na Božím plánu požehnání. To je jedno z nejúžasnejších Otcových

opatření. Považuji to za nejčistší milosrdenství, za rozšíření Božího plánu na rozšíření jeho požehnání, která byla kdysi vyhrazena pouze Židům – ale nyní zahrnují i pohany. A samozřejmě nezůstává jen u nás. Má další plány na začlenění národů, které by v současnosti mohly být našimi nepřáteli.

Jako nadšenec pro rostliny jsem se jednou přihlásila na seminář, abych se naučila techniky štěpování. Není to snadné! Pozorně jsme poslouchali pokyny odborníka; přinesli jsme si podnože, na které jsme se snažili udělat řezy, aby se citroníky Meyer, které jsme se snažili naroubovat, "ujaly". Naše stromky jsme zabalili a zajistili jejich nově naroubovanou větvíčku. A pak jsme čekali. Neúspěch byl stoprocentní! Proč? Protože náš instruktor se v jednom z kroků procesu spletl. Omluvil se (tuto dovednost učil poprvé), ale my jsme zůstali s našimi katastrofami. Naše projekty roubování byly zničeny pro nedostatek znalostí. V mnohem závažnějším kontextu může být Boží lid zničen pro nedostatek znalostí (Oz 4:6). Výjimečné správcovství tomu mohlo zabránit.

Dávejte si pozor!

Mám tedy v širším kontextu něco společného se svým osobním vštěpováním do Boží rodiny? Hodně ve všech směrech. Měla jsem možnost tento dar přijmout, což by znamenalo žít život vykoupeného člověka, nebo jsem mohla tento velký dar odmítnout a žít dál jako dřív. Právě v tom je kalvinismus velmi nebezpečný, protože tvrdí, že toto rozhodnutí nemohu učinit, že už bylo učiněno a že nemohu udělat vůbec nic, abych ho změnil. Střežte se kalvinismu jako divokého vlka! Naprosto překrucuje Boží pravdu, jeho plán a vaši budoucnost. Je to pohroma a pohoršení, které mění krásný příslib milosti a milosrdenství v ošklivost a smrt. Jako oddaní věřící v Písmo se v žádném případě neztotožňujeme s chmurným kalvinistickým obrazem, který musí pocházet od Zlého. A nesmíme zapomínat, že kalvinismus tvrdí, že Ježíš nezemřel za všechny, ale pouze za předurčené! Naopak, máme tento nesmírně velkorysý slib: "Protože Abraham a ostatní patriarchové byli svatí, budou svatí i jejich děti. Jsou-li totiž svaté kořeny stromu, budou svaté i větve" (Řím 11:16).

Satanovy snahy zabránit nám v pozorování a přemýšlení jsou obrovské. Ve skutečnosti se zdá, že všechno stojí proti nám, aby nám zabránilo přemýšlet, ptát se a analyzovat. Na vysokých místech, od vlády až po

církev, je špatnost. Nepřipadá vám někdy, že žijeme ve světě popsaném v knize George Orwella *1984*, v němž dochází k duchovnímu a morálnímu úpadku, jaký jsme ještě nezažili? Připadá nám, že žijeme ve světě, pro který jsme se nenarodili. Je to návrat k Sodomě a Gomoře, nebo ve skutečnosti žijeme ve světě Sodomy a Gomory jen s příkrovem biblické umírněnosti? Jak řekl Churchill: "Nesmíme se nechat ukolébat falešným pocitem bezpečí; krize je před námi."

Když nám někdo říká, že jediné, co musíme udělat, je "přijmout Ježíše", prokazuje nám to velkou biblickou medvědí službu. *Máme Bohu předkládat srdce moudré* (Ž 90:12). Málokdy to slyšíme, ani to není "na prvním místě" na našich seznamech "úkolů" v Království. Přidejme si to jako prioritu. Bůh nás nenechává tápat a není to tajemství. To je jistě paralelní s tématem o minách v Lk 19:11-27. Ti, kdo moudře investovali své mince, byli považováni za věrné a byli vysoce chváleni.

Jedním z důvodů, proč se do tohoto životního cvičení musí zapojit mimořádné správcovství, je skutečnost, že sázky jsou velmi vysoké. Nic menšího než nesmrtelnost. V tomto prvním kole, tj. v naší zkušební fázi (takřikajíc 1. dějství), nás svět nevidí jako vítěze. Spíše na nás bude pohlížet jako na kacíře, spodinu, bezcenné atd. Teprve až přijde Ježíš, bude vyprávěn celý příběh (2. dějství). Když se primitivní kmeny na Nové Guineji poprvé dozvěděly o obtížném aspektu spásy, někteří to nedokázali přijmout nebo zvládnout a odešli. Skutečnosti o Boží lásce a soucitu a o Ježíšově milující a obětavé povaze se jim líbily. Tehdy bylo vše růžové. Když se však pro ně příběh "obrátil" a v blízké budoucnosti už neviděli vítězství, ale spíše pohrdání a "nenávisť pro mé jméno", někteří se obrátili a utekli. A když přišla řeč na příkaz milovat své nepřátele, bylo to jako dvojité rána.

Na Západě nejenže podléháme této slabosti, ale máme i své způsoby, jak ji obejít, včetně učení o vyhnutí se souzení pomocí vytržení před souzením.

Jak můžeme zvítězit?

Mluvte dál o Ježíši. A vítězíme – četli jste až do konce příběhu?! Máme před sebou vzrušující příběh o Ježíši, "našem člověku" v nebi. Jak řekl jeden písničkář: "Jedním z mých přesvědčení je, že musím mluvit o svém přesvědčení." To je pravda. Skutky 18:9 nás k

tomu vybízejí. Možná bude nutné morální přerámování. "Co děláš?" je otázka položená v Kazateli 8:4 - dobrá otázka z praktického hlediska i z hlediska směřování našeho života. A také toto: K čemu jsi vybaven v té slíbené Ježíšově vládě? Musíme se stát neporušitelnými a žít podle toho, čemu věříme. Jak toho dosáhneme? Jedním ze způsobů je mluvit o nich. Slabými a bezobsažnými odpověďmi ničeho nedosáhneme. "Zachraň nás před slabou rezignací!"¹ 'Vlažný' zde nemá co dělat. *Nemělo to být snadné!* Jediné, co pro to můžeme udělat, je **nastavit svou mysl jako křemen** (Iz 50:7b).

Náš Otec je neochvějně oddán pravdě. Nám se doporučuje a vyžaduje, abychom měli stejnou vlastnost (2 Tes 2:10). Přitažlivější cíl než být s Ježíšem v Království si nedovedu představit. Naše oddanost Pravdě musí být stejně neochvějná. Naším úkolem je správcovství Boží Pravdy. Jako "strážci", "správci", možná dokonce "ochránci" je náš úkol slavnostní a zároveň obrovský a vyžaduje výjimečné správcovství. Máme usilovat o to, abychom vstoupili do Království. To není pro zbabělce. Život "hodný povolání" od nás bude vyžadovat, abychom vytrvali, abychom "bojovali za víru" a abychom ji hledali jako stříbro.

"Soudce"?

Anthony Buzzard

Bible slibuje, že v budoucnu budou svatí "soudit" svět (1 Kor 6:2; Mt 19:28; Lk 22:30; Zj 20:4: "moc soudit"). Je třeba upravit toto zavádějící slovo "soudit". Soudit v Bibli neznamená pouze vynést rozsudek a odsoudit zlo. To je pouze jedna z funkcí soudce. "Soudit" zahrnuje mnohem širší myšlenku. Znamená vykonávat správní úřad, jak to ovšem dělali "soudci" z knihy Soudců ("vedli"; viz Soudců 3:10; 10:2-3). Byli to vlastně političtí vůdci Izraele, a tak jsou svatí určeni k podobnému úřadu v nadcházejícím věku Království.

Friberg's Lexicon o řeckém slově *krino*, často překládaném jako "soudce", říká, že je to "hebrejsky, v širším smyslu, *vládnout, řídit*". Podobně *Louw-Nida Greek Lexicon* poznamenává, že "odpovídající hebrejský výraz [*šafat*] rovněž zahrnoval **mnohem více než jen vydávání soudních rozhodnutí**".

Několik překladů uchránilo skutečný význam před

nejasným překladem "soudce". Myslím, že budete souhlasit s tím, že tento překlad má život a smysl: "Cožpak nevíte," vytýká Pavel Korint'ánům, "že svatí budou spravovat svět? A má-li svět přejít pod vaši správu..." (1 Kor 6:2-3, Moffatt). *The International Standard Version* zní: "Víte, že svatí budou spravovat svět, že ano? A jestliže svět bude řízen vámi, nemůžete si poradit s bezvýznamnými případy?"

Zdědit Království znamená stát se součástí výkonné správy Království, stát se králem spolu s Ježíšem. Erich Sauer tuto myšlenku krásně vystihl, když napsal, že "církve je tedy vládnoucí aristokracií, oficiálním administrativním personálem přicházejícího Božího království."²

Udivuje mě, že se o těchto mimořádných slibech v kázání téměř nic neříká. Celá myšlenka královské budoucnosti věřících ovšem vychází ze 7. kapitoly knihy Daniel, kde je asi třikrát řečeno, že "přijde čas, kdy svatí budou vlastnit království a všechny národy jim budou sloužit a poslouchat je" (Dan 7:18, 22, 27, NRSV, CEB, GNT atd.).

Člověk by řekl, že je to politicky nebezpečný materiál. Není tedy divu, že Ježíš očekával, že jednoho dne řekne těm, kteří úspěšně využili své nadání v jeho službě: "Buďte povýšeni a ujměte se svého postavení jako vůdce nad pěti nebo deseti městy" (Lk 19:17-19)

Komentáře

- "Chtěl jsem se jen představit. Žiji v Polsku. Věřím v jednoho Boha – Otce a věřím, že Ježíš Kristus je člověk, skrze nějž bylo dokonáno dílo spásy, a proto byl Otcem vyvýšen a nyní je Pánem pánů a Králem králů. Duch svatý je přítomnost Boha a Ježíše ve věřících. Nevěřím v Ježíšovu preexistenci. Tyto pravdy jsou v Bibli a jsou v souladu s mými zkušenostmi. Mé chápání Božího království před tím, než jsem od vás dostal e-mail, bylo víceméně takové: Království Boží je uprostřed věřících, já jsem jeho občanem skrze Ducha a po parousii přijde fyzicky na tisíc let na zem, po níž bude "nové nebe a nová země". Otázka fyzického Božího království po parousii však pro mě byla mnohem méně důležitá než otázka duchovní. Nemohu uvěřit, jaká to byla chyba! Jak jasně teď mohu číst Izajáše a Ezechiela! Všiml jsem si také, že evangelium o Krá-

¹ Hymnus: "God of Grace and God of Glory"

² *From Eternity to Eternity*, 1994, p. 93.

lovství je mými respondenty přijímáno s větší zvědavostí (při evangelizaci, kterou vedu ve skromném měřítku) než například spásná moc kříže nebo falešnost Trojice. V rodině i mezi přáteli mám katolíky i ateisty. Polský katolicismus je velmi pohanský, je zde silný mariánský kult, papež Jan Pavel II. byl Polák a byl uctíván krajany ještě předtím, než ho římskokatolická církev prohlásila za svatého. Víra v přímluvu svatých a zázračné obrazy je běžná." – Polsko

- "Nedávno jsem se díval na videa z **21stcr.org** a myslím, že mohu s velkou jistotou říci, že jsem v domýšlivosti svého mládí netušil, jak jsem byl požehnan, když jsem mohl sedět ve vaší třídě a čerpat z pramene vaší moudrosti, což se stalo ještě bolestněji zřejmé, když jsem to porovnal s některými věcmi, jež jsem nedávno slyšel z kazatelny v několika mých místních (a rozhodně trinitářských) církvích. Moc vám děkuji za vaše pokračující úsilí kázat jediného pravého Boha tvrdohlavému a zatvrzelému lidu. Je to pro mě velmi povzbudivé, protože se ve své lokalitě cítím unášen mořem trojice. Nadále s láskou, ale vytrvale opravuji chybnou terminologii nebo formulace při hodinách nedělní školy a církve, které zde navštěvuji, také vědím, že jsem biblický monoteista, což otevřelo několik zajímavých rozhovorů. Ještě jsem nebyl vyhnán jako kacíř, i když očekávám, že až se sejdou pochodně a vidle, bude můj dům první na řadě. Mám teď pána, který ze zdvořilosti vůči mně (a pravděpodobně proto, abych to neříkal já) opraví bratry, kteří říkají "Bůh" v souvislosti s Ježíšem, na "Syn Boží", jak se to přesně píše. Několikrát jsem pokorně a zdvořile požádal věřící v několika místních církvích, které navštěvuji, aby mi prostřednictvím Písma ukázali chybnost mých názorů, ale zatím jsem nenašel nikoho ochotného. Víím však, že k tomu nakonec dojde, a velmi se těším na svůj den vzdělávací "nápravy". Do té doby děkuji vám i ostatním za vynikající videa." – Tennessee

- "Studuji videa a měsíční zpravodaj *Focus on the Kingdom* už asi 6 let. Děkuji Carlosovi a Anthonyemu za práci, kterou jste vykonali pro osvětu a obnovu pravdy o Bohu a evangeliu Království. Nevyruštal jsem v církvi. Když mi bylo kolem 20 let, navštěvoval

jsem několik let letniční církev Oneness, ale když se ohlédnu zpět, opravdu jsem nestudoval. Měl jsem otázky, na které mi církev nedokázala nebo nechtěla odpovědět. Měli své učení a já mu měl věřit, nebo odejít. Odešel jsem. Když mi bylo asi 60 let, po osobních problémech způsobených rodinnou tragédií jsem potřeboval Boha ve svém životě a začal jsem ho hledat. Byl jsem otevřený Jednotě a/nebo Trojici. Hledal jsem církve a začal jsem prohledávat internet a videa z debat na You Tube. Byl tam chlapík s příjmením Brown a používal chytlavou větu: "Bůh je složitý ve své jednotě". Protože nikdo do té doby nebyl schopen vysvětlit nebo odpovědět na mé otázky o Bohu, souhlasil jsem, že Bůh je složitý, a tak jsem sledoval Browna a Whitea, jak debatují s Anthony Buzzardem a dalším mužem. Děkuji Bohu za Brownovu chytlavou větu, protože mě dovedla přímo k Anthonyemu, který mi odpověděl na všechny mé otázky. Od té doby jsem byl jeho učedníkem. Studoval jsem celé hodiny; to, že jsem byl v důchodu, mi umožňovalo tento luxus. Zaséval jsem semínka a svědčil, jak jen jsem mohl, a začal jsem studovat Bibli s několika dalšími muži." – Kalifornie

Boží "jméno"

"Když Ježíš mluví o tom, že svým učedníkům zjevuje Boží 'jméno' (Jan 17:6; srov. 17:11-12), zahrnuje to, **kdo je Bůh ve svém charakteru**, ve své základní přirozenosti. Protože jeho jméno je slavné, Bůh chce, aby se o něm vědělo (např. Ž 22:22; Iz 52:6; Ez 39:7). Představa, že Ježíš zjevuje Otce v celé své osobě, **ve skutečích i slovech**, je pro Janovo evangelium základní (např. 1:18; 8:19, 27; 10:38; 12:45; 14:9-11). Ve SZ je Boží jméno umístěno v ústřední svatyni (Dt 12:5, 11) a znalost jeho jména znamená **životní závazek** (Ž 9:10). Podobně i v Janově evangeliu se Ježíšovo zjevení Božího jména musí setkat s **poslušností** a ukazuje se, že Ježíš nahrazuje stánek i chrám, protože se stal 'místem', kam Bůh vložil své jméno (viz také Iz 62:6; 65:15-16)."

Beale a Carson, *Commentary on the New Testament Use of the Old Testament*, 2007, s. 498